

לאורם נלך

"ויקח מאבני המקום וישם מראשתינו" (כח, יא)
"התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת: עלי ניח צדיק את ראשו..." (רש"י)

שני בעלי בתים בעיר סלונים, שהתדיינו ביניהם, באו לרי אייל חרף לדין תורה. נמשך הדין זמן ארוך וכל הניסיונות לפשר ביניהם, עלו בתוהו. כל אחד מבעלי הדין התבצר בעמדתו ולא זו ממנה, אף לא כמלוא נימה. אמר להם ר' אייל: על הפסוק "ויקח מאבני המקום" - מפרש רש"י, שהאבנים רבו ביניהם וכל אחד אמר "עלי ניח צדיק את ראשו", לפיכך, עשה הקב"ה מכל האבנים אבן אחת. הרי לכאורה קשה הדבר, הלא ניתן היה למצוא פתרון אחר, למשל, שיניח יעקב ראשו מעט על אבן זו ומעט על אבן זו וכך יסופק רצון כולן? אלא, מכאן ההוכחה, שעם אבנים לא ניתן להתדיין, אבנים אינן מסכימות לשום פשרה.

עפ"י "מאוצרנו הישן"

"והנה אנכי עִמָּךְ..." (כח, טו)

כשלמד רבי אברהם יצחק הכהן קוק בשיבת ולוזין, מספר הרב מאיר בר-אילן, ראו בחורי הישיבה שבשעות היום חסרה העשית במגרת הנפט, שלאורה היה הרב קוק יושב ולומד עד שעה מאוחרת בלילה. עם תום לימודו, היה מסיר את העשית ומחביאה. תמורה לכך, והיו סקרנים לדעת פשרו של דבר. עד שלבסוף גילו את הסוד: על העשית רשם הרב קוק את המלים: "ישויתי ה' לגדי תמדי", כדי שיהיה פסוק זה בכל זמן הלימוד לגד עיניו.

עפ"י "מאוצרנו הישן"

"וכל אשר תתן לי, עֶשֶׂר אֶעֱשְׂרֶנּוּ לָךְ" (כח, כב)

רי שלום, זקנו של הנאור ר' מרדכי הכהן מברזאן ז"ל, היה מתפרנס כל ימיו מיגיע כפיו, כי היה צורך זהב ועסק כל ימיו במלאכתו. הצדיקים ר' מרדכי מקרימיניץ ז"ל ור' מאירל מפרימישלאן ז"ל העידו עליו, שהוא צדיק נטור. בשעה שעסק הוא במלאכתו, מכון הוא כוונות גדולות ויחודים ייחודים עליונים. בלילה, מגדד הוא שקה מעיניו ועוסק כל הלילה בתורה.

רי שלום היה נוהג כל ימיו לתת מעשר-כספים מהכנסתו, לדברים שבצדקה. וקרה פעם, שהיה לו היזק גדול במלאכת יציקת הזהב ונתן מעשר לצדקה גם מן ההיזק. ונתן טעם לדבריו: הרי "חייב אדם לברך על הריעה, כשם שהוא מברך על הטובה" (ברכות, פרק ט, משנה ה), לכן, כמו שמן הריחוק נוהג אני לתת מעשר, כך צריך לתת גם מן ההפסד.

עפ"י "סיפורי חסידים"

צפנת צענף

$$365 \times 7 = 1,1,1,1$$

פתוחות י"ש לשלח
ל: נפתלי יערי
רח' גלזר 15, רחובות 76283
לא לשכוח לציין גיל או כיתה
דוא"ל: nafya@neto.net.il

פתרון החידה למרשת חיי שרה

כג א - ויהיו חיי שרה, מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים - לכן נכתב "שנה" בכל כולל וכלל, לומר לך, שכל אחד נדרש לעצמו. בת מאה קב"ת עשרים לחטא, מה בת עשרים - לא חטאה, שהרי אינה בת עונשין, אף בת מאה בלא חטא, ובת עשרים קבת שבע לויפי.

לקוראינו: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

בסיוע כולל
"יד ברודמן"
רחובות

חברי המערכת: הרב אברהם פוס, משה רוט, נפתלי יערי, יהודה מליק
העריכה בסיוע אברכי כולל "יד ברודמן" ללימודי הוראה ודיינות, בית שפירא, רחובות
תבות: 08-9412048. טל.

דפוס: דפוס ש.ה. רחובות טל. 08-9475106

בס"ד

שיחה

יציאת שבת
5.16

כניסת שבת
4.14

יוצא לאור לעילוי נשמת הקדושים

מיכאל יצחק מליק ואברהם פלדמן הי"ד

שנה שלושים ושלוש, גליון מס' 7

מרשת ויצא, כסלו תשע"ב

גליון זה יוצא לאור בחסות עיריית רהובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

אברהם

לפני הגלות, עצירה להתרענות

בן-חובה, סיפרה לנו הגנת היקה הרבה סיפורים יפים ומעניינים. אך בכל יום שיש (ויפה יום אחד קודם), הייתה הגנת מספרת לנו את סיפורי הפרשה, מטובלים בציונים פסטליים מרתקים. או כלילים, היינו מאזינים בסקרנות מחולטת ומקבלים יזאת שמיה היישר לזורידים. אולי זה ישמע מצחיק, אך אחד הסיפורים שאני הכי אוהב הוא דווקא על פרשת ויצא. מהו היסוד? יעקב אבינו ע"ה יוצא מביתו, ברח מעשן, מגיע לאיזה מקום (שקרא "בית-אל" בהמשך), לוקח "מאבני המקום", שוכב על הרצפה וישן. בלילה, האבנים רבות ביניהם: "עלי ניח את ראשו צדיק זה!". כל אבן צועקת, לבסוף התחברו האבנים לאבן אחת. "ויקח את האבן אשר שם קץ אֶשְׁתִּי" (כח, יח) - מהרבה אבנים לאבן אחת. סיפור מהמם מרגן, שעד היום חרוט היטב בנפשו. עובר הזמן, ואתה מתחיל להבין שיש כנראה עומק אדיר בסיפור זה. נשה לעת בקצה-קצהו.

"מעשה אבות סימן לבנים". זהו יסוד חשוב בתורה ובהיחודות. כבר בשבת הקודמת, סיפר לנו הרמב"ם עליו בפסוקים המדברים על בְּאִרְתּוֹי של יצחק (כדאי ממש לעיין). היסוד הזה חוזר חזק גם בפרשתנו. מעשה אבות: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך דְּרָגָה"; יעקב יוצא לגלות. גלות מארץ ישראל, גלות מבית הוריו, גלות למקום שאי אפשר לדעת מה יש שם וקיימת סכנה תמידית של שכחה עצמית. והבנים! הם כבר במהלך ההיסטוריה, יכירו היטב היטב את הגלות ואת משמעותה ומכל הבחינות הצדדים. רגע לפני הגלות לפני החושך, רגע לפני העבודה המאומצת שבטל בת-אוג ומרמה יומיומית של "המארח", רגע לפני ה"תְּרִיבוּת" ה"תְּרִיבוּת" המאיימת והמפחידה, עוצר יעקב בבית-אל. שם, בבית האלקים, על ידי חלום עם סולם היסטורי, נגלה ליעקב אבינו בעצם - חלומם, שאיפתו וחזונו הגדול. בעצם, חלומם על כל בניו. שם הוא מקבל את המסרים ממורא, לקראת האתגרים אִתָּם יתמודד בגלות, אחד המסרים נמצא באבנים שהפכו לאבן אחת.

גלות. פיזור בנזף ובנפש. גלות פרטית וכללית. כל קהילה לעצמה. כל אחד לעצמו שורד. כמעט אין דבר משותף. אוסף של אבנים קטנות ללא כל קשר ביניהן. אמנם, כולן אבנים, אך אולי בכלל האבן האחת אינה יודעת על קיום האבן האחרת. כך נראה שם עם שלם. כך גם לבני הפרטים: מחלוקות אין-ספור. אוסף רעיונות ומחשבות. הרבה תפיסות והשקפות, הרבה אבנים קטנות, שספק בכלל אם יהיה ניתן לחבר ביניהן אי-פעם. בלדה לאבנים. כל הסיפור הזה, מתרחש בחשכת הלילה, בחשכת הגלות, על אדמה קרה, באיזור ירושלים. אך מתוך כל החשכה הזאת, מופיע לפתע אורו של הלום - יעקב אבינו. מראש הסולם יורד האור האלקי ומרחב את כל התפיסות והשאיפות לאבן אחת. מכל האנשים, הפרטים, הדעות, המנטליות השונה והורמים המתנגדים. הולך ומתקיים פסוק (זכריה ז', ט): "ביום ההוא, יהיה ה' אחד ושמו אחד". חוץ אחד וחלום אחד גדול. זו האבן המטורפת מתחת לראשו של יעקב אבינו, ואת זה בניו יזכרו ויפנימו היטב.

כבר אין, לפני 3500 שנה, אומר הקב"ה ליעקב אבינו ע"ה: הרבה אבנים קטנות, אך סופן - להתחבר לאבן אחת. ותפקידו הבנים: לחבר.

אימתר מאירזה

ברכות מאלופות מעומקא דליבא
ל'אימתר מאירזה' נ"י, לרגל נישואיו עם איילת שיף שיחיו
"ענבי הגפן בענבי הגפן, דבר נאה ומתקבל"

גליון זה נתקבלה תרומה מאת גב' שולמית חודיידטוב תחי'
לע"נ בעלה, ר' שם-טוב ב"ר רפאל צמח ז"ל, נלב"ע י"ב בכסלו תשנ"ג
ולע"נ אמה, מרת חנה ברוכוב ע"ה בת ר' יצחק מולקנוב ז"ל, נלב"ע י"ז בכסלו תשל"ה

כמו כן, נתקבלה תרומה מאת ר' יוסף י" בודני נ"י
לע"נ הודו, ר' יעקב מאיר ב"ר צבי ז"ל, נלב"ע י"ב בכסלו תרצ"ד
תנצב"ה

